

РЕШЕНИЕ

№ 295

гр. Бургас, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов

Членове: Радостина П. Иванова
Йорданка Г. Майска

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Радостина П. Иванова Въззивно гражданско
дело № 20222100501495 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивната жалба на „М и В БИЛДИНГ“ ООД, ЕИК: 206402374, със
седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Обеля 2“, бл. 237, вх. Г, ет. 6, ап. 87,
подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. Надя Йорданова против
**решение № 135 от 21.06.2022 г., постановено по гр. д. № 194/2022г. на Районен съд –
Айтос**, с което е **отхвърлен** иска му за приемане за установено по отношение на ответника
„КМК БИЛД“ ЕООД, ЕИК: 201291767, със седалище и адрес на управление : гр. Айтос, обл.
Бургаска, ул. „Братя Миладинови“ № 10, ет.1, ап. 1, представляван от управителя Конда
Митев Кондов, че на основание **чл. 422 от ГПК** същия дължи на ищцовото дружество
сумата в размер на **5758.33 лв.** съгласно издадена фактура № 6 от 07.05.2021г. за извършени
монтажни дейности- силова инсталация, окабеляване и осветителна инсталация-
окабеляване в обект- социални жилища за настаняване на малцинствени и социално слаби
групи в УПИ VIII, в кв. 805 по плана на гр. Разград, ПИ с идентификатор 61710.504.6397 по
КККР на гр. Разград, *като с решението е обезсилена издадената в полза на въззивника-
ищец заповед № 472 от 09.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от
ГПК по ч.р.д. 1114/2021г. по описа на РС-Айтос* и в полза на ответника са присъдени
направените по делото **разноски** в размер на 720 лв.

В жалбата се изразява недоволство от първоинстанционното решение, с оплаквания,
че същото е нищожно, тъй като е постановено въз основа на допуснати и приети от съда
възражения и доказателства, които са били преклудирани съгласно чл. 133 от ГПК, като се
цитират дадените в ТР № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС разяснения в тази връзка. При
условията на евентуалност се твърди, че решението е неправилно, необосновано и
постановено при нарушения на процесуалния и материалния закон. Излагат се съображения,
че съдът не е обявил на страните предмета на спора и подлежащите на доказване
обстоятелства. Сочи се, че в нарушение на чл. 12 от ГПК съдът не е обсъдил всички

доказателства, поради което е постановил необоснован акт. На следващо място се навеждат доводи, че в резултат на допуснати съществени процесуални нарушения и неправилни фактически изводи, съдът е направил порочни правни изводи. По гореизложените съображения, подробно доразвити в жалбата се иска обявяване на обжалваното решение за нищожно и връщане на делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане, респ. за отмяна на решението и постановяване на ново, с което исковата претенция да бъде уважена. Претендира присъждане на разноските по делото за двете инстанции. Направени са доказателствени искания, които са уважени във въззивното производство на основание чл. 266, ал. 3 от ГПК. Първите две от тях са за задължаване на основание чл. 192 от ГПК на Община Разград да представи всички документи, съдържащи се в обществена поръчка и сключения Договор BG16RFOP001-1-C02-S-05 от 20.01.2020г. и за изискване на справка от ТД на НАП –Бургас относно декларирани от ответника приходи от изпълнение на същата обществена поръчка, вкл. и възстановено ДДС. Третото касае искане за допускане на съдебно-счетоводна експертиза на основание чл. 195 от ГПК, а четвъртото е за изискване и прилагане на ч.гр.д. № 1355/2021г. по описа на РС-Разград .

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК въззиваемият ответник „КМК БИЛД“ ЕООД, чрез упълномощения си процесуален представител адв. Хубан Соколов, е депозирал писмен отговор, в който е изложил съображения за правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Сочи, че в първоинстанционното производство ищецът не е приложил доказателствата, събрани по негова инициатива в производството по обезпечаване на доказателства пред РС- Разград, по което е образувано ч.гр.д. № 1355/2021г. по описа му. Счита, че изготвените пред РС- Разград две експертизи установяват, че твърдените от ищеца дейности не са извършени фактически от него, нито са приети от ответника, въпреки, че стойността им е включена в изготвените фактури, които са осчетоводени само от ищеца, без да са приети в счетоводството на ответника. Прави се подробен анализ на заключенията по двете технически експертизи, изготвени в производството по чл. 207 и сл. от ГПК, като въз основа на него се излагат доводи, че е налице неправилно и некачествено изпълнение, извършено от ищцовата страна. Навежда съображения, че липсва документ, въз основа на който ищеца е начислил претендираните плащания, в т.ч. и, че не е съставена количествена сметка, която да е приета от ответника, а разходооправдателния документ- фактурата от 07.05.2021г. не съответства с изготвените от ищеца протоколи. На следващо място в отговора се сочи изготвения в протокол 1 за приемане на извършени СМР не е приет от ответника, същият е и с непълни реквизити и не отговаря на изискванията на Наредба № 3/31.07.2003г. По подробно изложените в писмения отговор съображения се иска потвърждаване на обжалваното решение на основание чл. 272 от ГПК. Противопоставил се е за допускане на исканите в жалбата доказателствени искания. По отношение на първото от тях – за задължаване на Община Разград да представи всички документи, съдържащи се в обществена поръчка и сключения договор № BG16RFOP001-1-C02-S-05 от 20.01.2020г., въззиваемото дружество счита, че посочените документи са неотносими към спора, а и по отношение на тях не е налице условието по чл. 266, ал. 3 от ГПК, тъй като не са били поискани от ищеца в първоинстанционното производство. Що се касае до второто доказателствено искане за изискване на справка от ТД на НАП –Бургас относно декларирани от ответника приходи от изпълнение на същата обществена поръчка, вкл. и възстановено ДДС, се възразява, че същото касае неотносими за спора обстоятелства, още повече, че въззивникът не е посочил какво ще доказва с тях. Въззиваемият не възразил да бъде допусната исканата от жалбоподателя съдебно-счетоводна експертиза, но само за част от поисканите въпроси за изследване дали процесната фактура е осчетоводена и дали същата е подадена за възстановяване на ДДС. В останалата част въззиваемият е счел, че на поисканите въпроси е даден отговор в заключението по ч.гр.д. №1335/2021г. по описа на РС-Разград в производството по чл. 207 от ГПК. Не е възразил да бъде изискано и приложено ч.гр.д. № 1335/2021г. по описа на РС-Разград.

С оглед самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и направените в жалбата оплаквания настоящата съдебна инстанция намира следното:

Производството е образувано по повод искова молба, подадена от ищеца „М и В Билдинг“ ООД за приемане за установено на основание чл. 422 от ГПК вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, че ответника „КМК БИЛД“ ЕООД му дължи сумата в размер на 5758.33 лв. съгласно издадена фактура № 6 от 07.05.2021 г. за извършени монтажни дейности- силова инсталация, окабеляване и осветителна инсталация в обект- социални жилища за настаняване на малцинствени и социално слаби групи в УПИ VIII, в кв. 805 по плана на гр. Разград, ПИ с идентификатор 61710.504.6397 по КККР на гр. Разград.

В исковата молба се твърди, че по силата на сключен с Община Разград договор от 20.01.2020 г. ответното дружество е изпълнител на обществена поръчка с предмет „Изпълнение на СМР чрез инженеринг –изграждане на социални жилища за настаняване на малцинствени и социално слаби групи в кв. Орел“ на гр. Разград. Сочи се, че ответникът е възложил на ищеца като „подизпълнител“ на обекта извършване по горепосочената обществена поръчка определени СМР, а именно: силова инсталация, окабеляване и осветителна инсталация, като след изпращане от ответника на 14.04.2021 г. на форма на подробна сметка на апартаменти и етажи, ищецът е уведомил ответника, че е налице разминаване по проекта и исканите услуги, за което е приложил подробна сметка. Ищецът твърди, че тази сметка била приета от ответника и след възприемане изцяло на констатираните по нея разминавания, му било възложено извършване на дейности по силова инсталация, окабеляване и осветителна инсталация- окабеляване. Заявява, че след изпълнение на възложените му дейности, на 04.05.2021 г. е уведомил ответника, че е преработил изцяло количествената сметка на обекта и всички кабели на силовата инсталация са монтирани и подвързани, както и, че са уточнени трасетата на слаботоковите системи и необходимите технологични отвори за преминаване на захранващите линии и слаботоковите системи. Ищецът сочи също, че в същото уведомление е посочил, че в направения работен проект са заложени излази за контакти и осветление със средна дължина 10 м., а реалната дължина е 12 м., което води до двойно увеличаване на метражите на кабелите на силовата инсталация. Наред с това се твърди, че към уведомлението е изпратил на ответника протокол за приемане на СМР по проекта– част силова инсталация и част осветление. Заявява, че на 07.05.2021 г. е изпратил на ответника фактура № 6/07.05.2021 г. за стойността на извършените услуги, по която ответникът е отказал да извърши плащане, въпреки, че не е възразил по изпълнението. Сочи, че с цел установяване на извършените СМР е поискал извършване на експертиза в производство по чл. 207 от ГПК, образувано по гр.д. № 1355/2021 г. по описа на РС- Разград, като междувременно в хода на това дело е научил, че Община Разград е прекратила едностранно договора за обществена поръчка с ответника поради поискано от последния изменение на стойността на договора и удължаване на срока на изпълнение, както и поради констатирано некачествено изпълнение на СМР, липсата на технически ръководител и координатор на обекта, нарушаване на графика, разхвърляна площадка, затрупана с боклуци. Сочи, че е инициирал производство по чл. 410 от ГПК, по което с оглед постъпилото от ответника възражение по чл. 414 от ГПК е образувано настоящото исково производство. По подробно изложените в исковата молба съображения се иска уважаване на иска и присъждане на разноските по делото.

В предоставения едномесечен ответното дружество не е депозирало писмен отговор по чл. 131 от ГПК, не е взело становище по иска и не е ангажирало доказателства. В съдебно заседание пред първата инстанция, чрез упълномощения си адвокатски представител е оспорило иска. Представени са писмени бележки.

С обжалваното решение районният съд е отхвърлил изцяло предявения иск. Счел е, че ищецът не е доказал при условията на пълно и главно доказване изпълнението на договора, тъй като експертизата и отговорите на вещото лице в производството по чл. 207

от ГПК е установено, че възложената от ответника работа е изпълнена неточно или изобщо не е изпълнена. Приел е също, че поради липсата на подписан между страните приемо-предавателен протокол за свършената работа не става ясно кои елементи от поръчката са изпълнени. На последно място съдът е изложил мотиви, че счита, че отказът на ответника да плати претендираната сума е индикация, че същият не приема възложената поръчка за изпълнена.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. При тази служебна проверка Бургаският окръжен съд намира, че обжалваното решение е валиден съдебен акт.

По отношение на възраженията за нищожност следва да се отбележи, че в [Тълкувателно решение № 1 от 10.02.2012 г.](#) на ВКС по т. д. № 1/2011 г., ОСГТК, се приема, че нищожно е съдебното решение, което е постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не в писмена форма, абсолютно неразбираемостта или неподписаното решение.

В случая възраженията, направени във въззивната жалба, поради които се твърди нищожност на първоинстанционното решение са, че то е постановено в нарушение с дадените в ТР № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС указания, тъй като е основано на допуснати и приети от съда възражения и доказателства, които са били преклудирани съгласно чл. 133 от ГПК. Така наведените доводи обаче представляват твърдения за допуснати нарушения на процесуалния закон, поради което не касаят валидността, а правилността на решението. Затова подлежат на разглеждане при проверка на правилността на решението съобразно оплакванията в жалбата, като след тяхната преценка с данните по делото съдът ги намира за неоснователни по следните съображения:

В случая безспорно е, че едномесечния срок по чл. 131 от ГПК ответното дружество не е депозирало писмен отговор и не е взел становище по иска. Оспорването на иска е предприето едва в първото открито заседание в първоинстанционното производство, в което ответникът, чрез адвокатския си представител е пледирал за отхвърляне на иска по съображения, че процесната издадена от ищеца фактура не е приета и осчетоводена в счетоводството на ответника и, че са налице данни, че възложените дейности са извършени некачествено, в непълнен обем и не отговарят на нормативните изисквания. В същото заседание ответникът е направил доказателствено искане за приемане по делото на съдебния протокол и двете технически експертизи, извършени и приети в производството по чл. 207 от ГПК, по което е било образувано ч.гр.д. № 1355/2021г. по описа на РС-Разград, чието прилагане ищецът е поискал още в исковата си молба.

Безспорно в чл.131, ал.1 от ГПК е въведен преклузивен едномесечен срок, в който ответникът може и следва да упражни защитата си срещу иска като представи отговор на исковата молба, съдържащ становище по допустимостта и основателността на предявения иск и възраженията против него, и ангажира доказателства. Пропускането на преклузивния срок по чл.131, ал.1 от ГПК е обвързано с настъпване на указанияте в чл.133 ГПК неблагоприятни последици - ответникът губи възможността да извърши предвидените в чл.131 ГПК процесуални действия в по-късен момент, освен ако пропускът се дължи на особени непредвидени обстоятелства.

С решение № 67 от 06.07.2010 г. по т. д. № 898/2009 г. състав на ВКС, I т. о, има що характер на задължителна практика за съдилищата е прието, че неподдаването на писмен отговор в срока по чл.131 ГПК не преклудира правото на ответника да оспори иска и обстоятелствата, на които той се основава, както и да изрази становище по представените от ищеца доказателства, тъй като липсва законова норма, която да създава презумпция, че неподдаването на отговор в срок прави иска основателен или че освобождава ищеца от доказателствената тежест по чл.154, ал.1 от ГПК, още повече, че параметрите на спора се

считат за очертани едва след доклада на съда по чл.146 от ГПК.

В случая доказателствените искания на ответника са направени в първото по делото съдебно заседание, в което съдът е обявил за окончателен доклада си по чл. 146 от ГПК. Видно от определението по чл. 140 от ГПК на първоинстанционният съд, макар да е разпоредил изискване на ч.гр.д. № 1355/2021г. по описа на РС-Разград, е пропуснал да приложи същото към доказателствения материал по делото. Затова независимо от неподаването на отговор по чл. 131 от ГПК, така приетите по искане на ответника доказателства не попадат в преклузията по чл. 133 от ГПК, тъй като те съставляват част от данните по изисканото по молба на ищеца, но неприложеното поради пропуск на съда ч.гр.д. № 1355/2021г. по описа на РС-Разград с предмет производство по чл. 207 от ГПК. С приемането им съдът фактически е приобщиц предварително извършените и приети в производството по чл. 207 от ГПК експертни заключения, както и съдебния протокол, изготвен от съда по изслушване на вещото лице. Затова основавайки решението си на тези доказателства съдът не е допуснал процесуално нарушение, тъй като приемането им не е обхванато от преклузията на чл. 133 от ГПК, още повече, че самият ищец в исковата молба е поискал да прилагане на ч.гр.д. № 1355/2021г. по описа на РС-Разград, в което именно се съдържат тези приети доказателства. Пропускът на първоинстанционния съд за прилагане на ч.гр.д. № 1355/2021г. по описа на РС-Разград е отстранен във въззивното производство.

На следващо място, по отношение на допустимостта на решението: След служебна проверка, настоящата инстанция констатира, че същото е недопустимо в частта, с която съдът е **обезсилил** издадената в полза на въззивника-ищец заповед № 472 от 09.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.р.д. 1114/2021г. по описа на РС-Айтос. Съгласно т. 13 от ТР № 4/2013г. от 18.06.2014г. по т.д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, отхвърлянето на иск по чл. 422 от ГПК няма като правна последици обезсилване на заповедта по чл. 410 от ГПК. Ето защо като е обезсилил заповедта по чл. 410 от ГПК, без да има правомощия за това, районният съд е постановил недопустимо решение в тази част, което следва да бъде обезсилено на основание чл. 270, ал. 3 от ГПК и производството в тази част следва да бъде прекратено. В останалата част, настоящата инстанция намира, че решението е допустимо.

Що се касае до правилността на решението, съгласно разясненията, дадени в ТР № 1/2013 г., т. 1 на ОСГТК на ВКС, въззивният съд служебно поверява и правилността на първостепенния съдебен акт в случаите, когато това се следва от разпореденото в закон с оглед вида или характера на заявеното искане, както и за точното приложение на императивните материалноправни норми и за правната квалификация на спора. Във всички останали случаи, въззивният съд е обвързан от обективните и субективни предели на въззивната жалба и изложените в нея конкретни оплаквания.

По отношение на оплакването за допуснато в първата инстанция процесуално нарушение, по съображения, че първоинстанционният съд не е определил в пълнота с оглед предмета на спора подлежащите на доказване обстоятелства, същото е възприето за основателно от въззивният съд по мотивите, изложени в определението по чл. 267 от ГПК. Предвид това с оглед правомощията си съгласно ТР № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК, настоящата инстанция е разпределила доказателствената тежест, която носи ищецът-въззивник и съобразно подлежащите на доказване от него обстоятелства е уважила направените жалбата доказателствени искания, с които е допълнен доказателствения материал, събран в първата инстанция. С оглед събраните и в двете производства доказателства от фактическа страна съдът намира за установено следното:

Не се спори, а и видно от представения договор от 20.01.2020г., се установява, че същият е сключен между Община Разград и ответника, по силата на който последният като изпълнител се е задължил да извърши възложената му обществена поръчка с предмет „Изпълнение на СМР чрез инженеринг –изграждане на социални жилища за настаняване на

малцинствени и социално слаби групи в кв. Орел в гр. Разград“.

Не се спори също, а и от приложените разпечатки на електронната кореспонденция, водена между страните и приложените към нея доказателства – КСС, техническа и обяснителна записка се установява, че помежду им са възникнали облигационни отношения, по силата на които ответникът е възложил на ищеца като „подизпълнител“ извършване на силова, слаботокова, мълниезащитна инсталация и пусково-наладъчни работи в горепосочения обект, предмет на възложената му обществена поръчка.

По делото е представена разпечатка от електронно съобщение от 18.03.2021г., в което ответникът е уведомил ищеца, че едната къща е готова за полагане на кабели, а втората ще бъде готова до две седмици. Установено е също, че първоначално изпратения от ответника проект по ел. част е върнат от ищеца с преработка, както впоследствие ищецът е изпратил на ответника подробна сметка за дейностите за силова и осветителна инсталация, двете в част окабеляване, като е посочил подробно, в които части в проекта на ищеца е налице разминаване, поради некалкулиране на определени дейности. Впоследствие, видно от имейла от 04.05.2021г., ищецът е изпратил на ответника напълно преработена КСС за обекта с уточнението, че всички кабели от силовата инсталация на етаж първи са положени, монтирани са разклонителните кутии и монтажни конзоли и са уточнени трасетата за слаботоковите системи и технологичните отвори /които е посочено, че не са направени/, но има нужда от допълнителни уточнения относно някои от СМР /подробно описани в писмото/.

Представени са изготвени от ищеца два приемо-предавателни протоколи № 1 и № 2 за приемане на извършени СМР, без данни те да са били приети и подписани от представител на ответника, като въз основа на тях ищецът е издал фактура № 6/07.05.2021г. на стойност 5758.33 лв. с ДДС, чието присъждане претендира в настоящото производство.

Представено е писмо от 25.08.2021г., с което Община Разград е уведомила ответника, че прекратява едностранно сключения помежду им договор за обществена поръчка поради неизпълнение в уговорения срок на подлежащите на извършване от СМР, констатирани въз основа на извършена проверка в обекта, от която е установено, че във всичките къщи, предмет на заданието са налице множество липсващи изпълнения, като за разлика от втора, трета и четвърта къща, само в първата къща не е констатирано неизпълнение на СМР по ел. част.

По делото е установено, че в производството по чл. 207 от ГПК са извършени след оглед на място две съдебно-технически експертизи, онагледени със снимков материал. В тях вещото е описало подробно конкретни СМР, които са извършени в процесния обект, представляващ четири еднотипни сгради, както и тези, които са останали неизпълнени съгласно чертежа. След съпоставка между констатираните на място дейности и данните, съдържащи се в изготвените от ищеца два приемо-предавателни протоколи, вещото лице е дало заключение, че протоколите са некоректно съставени, тъй като не отговарят на действително извършените СМР, като е счело, че самите протоколи не подлежат на преработка, а за цялостно изработване на нови протоколи.

Във въззивното производство на основание чл. 266, ал. 3 от ГПК са допуснати и нови доказателства – съдебно – техническа и оценъчна експертиза, съдебно-икономическа експертиза, както и писмени доказателства – преписката по сключване на договора за обществена поръчка и плащанията по него, както и справка за декларираните приходи от ответника пред ТД на НАП. От съдържанието на новопредставените писмени доказателства се установява, че Община Разград е извършвала плащания на ответника по обществената поръчка, които той е декларира пред данъчните власти, но от съдържанието на платежните нареждания не става ясно за кои конкретни СМР са извършените плащания.

От заключението на вещото лице по съдебно-икономическата експертиза се

установява, че процесната фактура, въз основа на която ищецът претендира плащане на посочената в нея сума не е осчетоводена в счетоводството на ответника, не е вписана в дневника му за покупки за съответния месец, не е декларирана от него в справките-декларации по ЗДДС, и не е включена в дневника му за покупки по ЗДДС.

От заключението на вещите лице по допуснатата във въззивното производство съдебно-техническа и оценъчна експертиза става ясно, че само част от процесните СМР съгласно представените протокол № 1 и № 2 са извършени. След съпоставка на вписаните в тези протоколи дейности и действително осъществените на място съгласно заключенията на вещото лице, приети в производството по чл. 207 от ГПК /които заключения са извършени след оглед на място/ е установено, че стойността на реално извършените СМР възлиза в общ размер 2801.41 лв. с ДДС. В съдебно заседание вещите лице са заявили, че са извършили съпоставка между описаното в протоколите, въз основа на които ищецът е издал процесната фактура и извършените на място дейности, установени в производството по чл. 207 от ГПК, без да засичат дали извършеното е било съгласно заданието по възложената на ответника обществена поръчка.

Настоящата инстанция намира, че поради естеството на поетите от страните права и задължения, установени от електронната им кореспонденция помежду им е възникнало облигационно правоотношение по договор за изработка по смисъла на чл. 258 от ЗЗД вр. с чл. 286, ал. 1 от ТЗ, тъй като ищецът като изпълнител е поел задължението да извърши на свой риск изработка на възложените СМР, а ответникът като поръчващ - да му заплати възнаграждение. Независимо, че договора за изработка не е измежду изброените в чл. 1, ал. 1 от ТЗ търговски сделки, по аргумент на чл. 286, ал. 1 и чл. 1, ал. 3 от ТЗ, тъй като е сключен между търговци, а освен това и ищецът като изпълнител осъществява по занятие тази търговска дейност, договорът се счита за търговска сделка. Тази търговска сделка обаче не е регламентирана в ТЗ, затова за нея съгласно чл. 288 от ТЗ ще важат правилата на гражданското законодателство – а именно чл. 258 и сл. от ЗЗД.

С нормата на чл. 264, ал. 1 ЗЗД за поръчващия е създадено законово задължение да приеме извършената съгласно договора работа. В настоящия случай по делото не се спори, че между страните няма подписани двустранни приемо-предавателни протоколи, нито е налице каквото и да е изявление, по силата на което възложителят-ответник да е приел извършената от ищеца-изпълнител работа. Установено е, че изготвените от ищеца протоколи не отговарят на реално извършените от него СМР, тъй като описаните в тях дейности се различават от констатираните на място. Доколкото обаче не се установява ищецът да е излязъл извън възложените му дейности по окабеляване на процесните обекти и доколкото от експертизите е установено, че не се касае за некачествено извършени СМР, а за частично изпълнение, настоящата инстанция намира, че за изпълнените СМР ответникът дължи на ищеца възнаграждение по аргумент на чл. 266, ал. 2 от ЗЗД съгласно изчисленията, дадените от вещите лица в извършеното в настоящото производство заключение. Що се касае до обхвата на плащането, тъй като по делото няма данни да е налице уговорка, различна от законовото правило на чл. 259 от ЗЗД се налага извода, че така посочената от вещите лица цена правилно е изчислена с включване и на вложените в изработката материали.

Предвид горното основателно се явява оплакването в жалбата, че първоинстанционното решение се явява частично неправилно. Същото е постановено при непълен доказателствен материал, събран в първата инстанция, дължащ се на пропуск за на

разпределение на доказателствената тежест на ищеца и подлежащите на доказва релевантни за спора факти и обстоятелства. Макар да е кредитирал заключенията, извършени в производството по чл. 207 от ГПК районният съд дал възможност на ищеца да установи стойността на реално извършените СМР. С оглед допълнително събраните в настоящото производство доказателства и направените изчисления от вещите лице, се налага извода, че не се касае за пълно, а за частично изпълнение по сключения между страните неформален договор за изработка. Следва да се отбележи, че съдебната практика приема, че само по себе си неподписването на приемо-предавателен протокол между страните само по себе си не води до отпадане на задължението на възложителя да заплати дължимото на изпълнителя възнаграждение за извършените СМР /в т. см. *решение № 231 от 13.07.2011 г. по търг. д. № 1056/2009 г., II т. о. на ВКС; Решение № 121 от 27.09.2013г. по търг. д. № 621/2012 г., I т. о. на ВКС*/. Още повече, че в случая няма каквито и да е данни извънсъдебно възложителят да е възразил за неточно или некачествено изпълнение, респ. да се е възползвал от правото да иска разваляне на договора съгласно чл. 262, ал. 2 от ЗЗД.

С оглед гореизложеното се налага извода, че искът се явява частично основателен до размера от 2801.41 лв. с ДДС лв., явяващ се доказаната от ищеца стойност на извършените СМ, като в останалата част над тази сума до претендирания размер от 5758.33 лв. искът се явява следва да се отхвърли като неоснователен.

Поради частично несъвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на районния съд, БОС намира първоинстанционното решение за неправилно в частта, с която искът за главницата е отхвърлен до размера от 2801.41 лв., поради което в тази част същото следва да бъде отменено и постановено ново решение, с което искът следва да бъде уважен в тази част. В останалата част над приетия за дължим размер до претендирания от от 5758.33 лв. искът се явява неоснователен и решението, в тази част следва да бъде потвърдено. Частичното уважаване на иска налага отмяна на решението и в частта за разносните, присъдени в полза на въззиваемия –ответник съобразно представения в първата инстанция списък по чл. 80 от ГПК над дължимия им размер от 370лв., съобразно отхвърлената част от иска до присъдения размер от 720 лв., и присъждане на разноски за въззивното производство за платен адвокатски хонорар в размер на 462.15 лв., също изчислен съразмерно с отхвърлената част от иска.

С оглед изхода на делото на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на въззивника - ищец се следва присъждане на направените в производството и пред двете инстанции, в т.ч. и в заповедното производство в общ размер от 1262.70 лв., изчислени съразмерно с уважената част от иска, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 135 от 21.06.2022 г., постановено по гр. д. № 194/2022г. на Районен съд – Айтос, **в частта**, с която е обезсилена заповед № 472 от 09.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.р.д. 1114/2021г. по описа на РС-Айтос и **ПРЕКРАТЯВА** производството по в.гр.д. 1495/2022г. по описа на БОС в

тази част.

ОТМЕНЯ решение № 135 от 21.06.2022 г., постановено по гр. д. № 194/2022г. на Районен съд – Айтос, **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлен иска до размера от **2801.41 лв.**, както и **в частта за разноските**, присъдени в полза на ответника „КМК БИЛД“ ЕООД над дължимия им размер от общо **370 лв.** до присъдения от **720 лв.**, **КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответника „КМК БИЛД“ ЕООД, ЕИК: 201291767, със седалище и адрес на управление : гр. Айтос, обл. Бургаска, ул. „Братя Миладинови“ № 10, ет.1, ап. 1, представляван от управителя Конда Митев Кондов, че на основание чл. 422 от ГПК вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 266 от ЗЗД **ДЪЛЖИ** на ищеца „М и В БИЛДИНГ“ ООД, ЕИК: 206402374, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Обеля 2“, бл. 237, вх. Г, ет. 6, ап. 87, представляван от управителя Мирослав Валентинов Великов, сумата в размер на **2801.41 лв.**, представляващо дължимо възнаграждение съгласно издадена фактура № 6 от 07.05.2021г. за частично извършени монтажни дейности- силова инсталация, окабеляване и осветителна инсталация- окабеляване в обект- социални жилища за настаняване на малцинствени и социално слаби групи в УПИ VIII, в кв. 805 по плана на гр. Разград, ПИ с идентификатор 61710.504.6397 по КККР на гр. Разград, за което вземане е издадена заповед № 472 от 09.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.р.д. 1114/2021г. по описа на РС-Айтос.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 135 от 21.06.2022 г., постановено по гр. д. № 194/2022г. на Районен съд – Айтос, в останалата отхвърлителна част.

ОСЪЖДА „КМК БИЛД“ ЕООД, ЕИК: 201291767, със седалище и адрес на управление : гр. Айтос, обл. Бургаска, ул. „Братя Миладинови“ № 10, ет.1, ап. 1, представляван от управителя Конда Митев Кондов **ДА ЗАПЛАТИ** на „М и В БИЛДИНГ“ ООД, ЕИК: 206402374, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Обеля 2“, бл. 237, вх. Г, ет. 6, ап. 87, представляван от управителя Мирослав Валентинов Великов, на основание чл. 78, ал. 1 и чл. 80 от ГПК сумата от **1262.70 лв.**, представляваща направените разноси в двете инстанции, в т.ч. и за заповедното производство, изчислени съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „М и В БИЛДИНГ“ ООД, ЕИК: 206402374, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Обеля 2“, бл. 237, вх. Г, ет. 6, ап. 87, представляван от управителя Мирослав Валентинов Великов, **ДА ЗАПЛАТИ** на „КМК БИЛД“ ЕООД, ЕИК: 201291767, със седалище и адрес на управление : гр. Айтос, обл. Бургаска, ул. „Братя Миладинови“ № 10, ет.1, ап. 1, представляван от управителя Конда Митев Кондов на основание чл. 78, ал. 3 и чл. 80 от ГПК сумата от общо **462.15 лв.**, представляваща направените разноси във въззивната инстанция, изчислени съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____